

SİVAS MEVLEVÎHÂNESİ VE MEVLEVÎ ŞEYHLERİNİN SOSYAL HAYATLARINA DAİR BAZI TESPİTLER

Yard. Doç. Dr. Ömer DEMİREL

I- Mevlevîhânenin Yeri ve Kuruluş Tarihi

Osmanlı dönemi Sivas şehir merkezinde bulunan 30'a yakın zaviye içerisinde, hakkında kaynaklarda az sayıda belgeye rastladığımız bir de mevlevîhâne yer almıştır. Mevlevîhâne; şehrin kuzeyindeki en dış mahallelerden olan, Kösedere-i Zimmî Mahallesinde, aşağı tarafında Tavra deresi ve yukarısında ise, gittikçe yükselen meyilli bir arazi üzerinde kurulmuştur. M.V. Berchem-H. Eldem'in 1910 tarihli planı ve arşiv belgeleriyle mahalledeki yaşlıların ifadeleri sonucunda Mevlevîhâne'nin yeri kesin olarak bilinmektedir (1). Günümüzde ise, Mevlevîhâne'den bir iz kalmamakla birlikte, "Mevlânâ" ismi aynı bölgede bir caddeye ve markete ad olarak verilmiştir.

Kuruluş tarihi hakkında kesin ve tatmin edici bilgilerden yoksun olduğumuz Mevlevîhâne'nin Ulu Arif Çelebi tarafından tesis olunduğu belirtiliyorsa da, bunu teyit eden başka belge ya da bilgiye rastlamış değiliz. Mevlevîhâne'nin son şeyhi olarak tespit ettiğimiz Mehmed Reşit tarafından 1911 tarihinde düzenlenen belgeden, Ulu Arif Çelebi'den sonra Köprülü Mehmed Paşa'nın Mevlevîhâne inşa ettirdiği belirtilmektedir (2). Ancak, Ahmet Eflâki'nin Menâkibü'l-Arifin adlı eserinde, Ulu Arif Çelebi'nin Sivas'a gelişleri teferruatlı bir şekilde bahsedilirken Mevlevîhâne tesisi ile ilgili bir kayıt sözkonusu değildir (3). Aynı surette Köprülü Mehmed Paşa hayratı arasında ve Mevlevîhâne ile ilgili diğer arşiv belgelerinde de söz konusu bânileri teyit edici bilgiye sahip değiliz (4).

Osmanlı dönemi şehirde mevcut diğer zaviyelerle ilgili, 1454-1455 tarihli tapu tahrir kaydından başlamak üzere, diğer üç tahrirde ve bilhassa 1576 tarihli Defter-i Evkâf-ı Rûm'da zengin bilgiler söz konusu iken, Mevlevîhâne'ye dair bir kayda rastlanılmamıştır (5). Ayrıca, şehir hakkında bilgi veren 17. asır kaynaklarından Evliya Çelebi ve diğer vakıf kaynaklarında da herhangi bir kayıt bulunamamıştır (6). Diğer yandan, Eyâlet-i Rûm'un sancaklarından olan Amasya ile Tokat Mevlevîhâne'leri hakkında yukarıdaki kaynaklarda çok sayıda bilgiye rastlanılması dikkat çeken bir husus olmuştur. Bütün bunlara rağmen, Sivas Mevlevîhâne'si hakkında ilk arşiv belgesi ancak 1730 tarihine ait olup (7) bu tarihten 1917 tarihine kadar muhtelif sayıda belgeye rastladık. Buna rağmen, kaynak problemi ya da belgelerde bulunan birbirine zıt bilgiler ko-

-
- (1) Sivas Şer'îye Sicilli Defter 10/sayfa 97 (bunda sonra SSS. 10/97 şeklinde verilecek); SSS. 5/203, 298; Muzaffer Erdoğan, "Mevlevî Kuruluşları Arasında İstanbul Mevlevîhâneleri", GDAAD., 4-5 (1976); M. V. Berchem-H. Eldem, *Materiaux Four un Corpus Inscriptonun Arabicerum, III, Asie Mineure I, Sivas Divriği*, Kahire 1910.
  - (2) Nejat GÖYÜNÇ, "Sivas Mevlevîhânesi", IX. Vakıf Haftası Kitabı, Ankara 1992.
  - (3) Ahmed Eflâki, *Ariflerin Menkıbeleri*, II, çev. T. Yazıcı, İstanbul 1989, s. 259-269. Ulu Arif Çelebi'nin Sivas ahilerinden Ahi Muhammed Dâi ve Ahi Emir Ahmed ile yakın bir ilişkisi sözkonusudur.
  - (4) M. Tayyib Gökbilgin, "Köprülüler", İA, VI. Ayrıca bakınız aşağıdaki dipnot.
  - (5) Başbakanlık Osmanlı Arşivi, *Tapu Defteri*, 2, 287, 387; Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü Arşivi, *Defter-i Evkâf-ı Rûm* 583; diğer belge ve defter tasnifleri ile ilgili bakınız Ömer Demirel, *Sivas Şehir Hayatında Vakıfların Rolü (1700-1850)*, (AÜ. Sos. Bil. Enst. Yayınlanmamış Doktora Tezi), Ankara 1991.
  - (6) Evliya Çelebi *Seyahatnâme*, III, İstanbul 1314.
  - (7) M. Erdoğan, a.g.e.

nyu oldukça anlaşılmas bir hale sokmaktadır. Mevcut kaynak problemine rağmen elde edilen bilgilerin ışığında, Sivas şehrinde Mevlevîliğin Ulu Arif Çelebi döneminden itibaren rağbet gördüğü ancak müstakil bir Mevlevîhâne'nin varlığından söz etmenin mümkün olmadığı yahut kaynaklara yansımadağı söylenebilir. Dolayısıyla Mevlevîhâne'nin bânisi hakkında kesin bilgilerden uzak ancak, kuruluş tarihi için bir soru işareti bırakmak kaydıyla, 17. asır sonları ile 18. asır başları olduğu tahmini yapılabilir.

Mevlevîhâne müctemilâtı ile ilgili ilk bilgi 1835-1836 tarihli Vakıf Muhasebe kaydında "Tekye-i mezbur elân mevcut ve ma'mur" olduğu, Mevlevîhâne nezdinde bir bahçesi ile Silahtar Şehriyarî Mehmed Paşa tarafından binâ edilen bir köşkü bulunduğu kayıttır (8). Silahtar Mehmed Paşa'nın 1762 yılında Sivas Valisi olduğu, aynı zamanda paşanın gittiği her yerde bir kasr inşa etmekle hayli eseri bulunduğu ve ulemaya itibarının çokluğu kaynaklarda yer almıştır (9).

Vakıf Muhasebe kaydında bulunan müctemilâtla ilgili bu bilgiden başka en geniş bilgiye, Nejat Göyünç tarafından yayınlanan Mevlânâ Müzesindeki 1911 tarihli belgede rastlıyoruz (10). Burada, Sivas Mevlevî Şeyhleri'nden Zile'li Yağşi Dede'nin yaptırmış olduğu bir havuz ve bir künk suyu ve yine Sivas Mevlevî Şeyhlerinden Konya'lı Bahâeddin Çelebi'nin yaptırmış olduğu tahtanî üç hücre ve fevkânî üç oda ile Sivas Valilerinden Recep Paşa'nın bir köşk binâ ettiği kayıttır.

Netice olarak Mevlevîhâne'nin şeyh, ailesi ve dervişlerinin barındığı müstakil bir binası, geniş bir bahçesi, suyu, havuzu, altı-üstlü üçer oda ve hücreden müteşekkil bir bölümü ve nihayet bir de köşkü vardır. Ancak, yukarıda da belirtildiği gibi köşkün bânisi olarak 1835 ile 1911 tarihli iki ayrı belgede farklı iki isim verilmiştir. Bunlardan Zaralızâde Recep Paşa'nın tespit ettiğimiz 4 ayrı vakfiyesi bulunmakla birlikte köşkle ilgili bilgi ve vakfiye kaydına rastlamış değiliz (11). Öte yandan, Sivas vakıfları ve Mevlevîhâne hakkında zengin ve güvenilir bilgiler veren 1835-1836 tarihli Vakıf Muhasebe Defteri'ndeki Silahtar Mehmed Paşa'nın köşk yaptırdığı kaydını daha güvenilir telakki ediyoruz.

Sivas Mevlevîhâne'sinin 1917 tarihinde harap durumda olduğu kapı ve duvarlarının yıkılmaya yüz tuttuğu ve daha sonraki yıllarda da kullanılmayacak durumda bulunduğunu mahalle yaşlılarının verdiği bilgilerden öğreniyoruz (12).

II- Mevlevîhâne'nin Gelir ve Giderleri

Öncelikle Sivas Mevlevîhâne'sinin Konya Merkez Dergâhı ve Sivas şehri'ndeki diğer zaviyelerde olduğu gibi köklü vakıf gelirlerinin bulunduğunu söylemek mümkün değildir (13). Zira, 1768 tarihli bir meşihat tecdid arzında Mevlevîhâne'nin bihasıl olduğu, buna rağmen dervişanın bu durumdan şikayet etmemekle birlikte günlerini dua ile geçirdikleri belirtilmiştir (14). Aynı şekilde 1803-1804 tarihli bir berat kaydında da, Mevlevîhâne şeyhi Seyyid Mehmed meclis-i şer'e gelerek "...Mevlevîhâne'de sakin dervişanın akvât-ı yevmiyelerine vâfi irâdaları olmadığını" söylemiş ve yardım isteğinde bu-

(8) Sivas Kongre Müzesi, **Vakıf Muhasebe Defteri**, s. 119.

(9) Mehmed Süreyya, **Sicillî Osmanî**, IV, İstanbul 1311-1313, s. 264-265; İ. Hakkı Uzunçarşılı, **Osmanlı Tarihi**, IV/2, Ankara 1983, s. 413-418.

(10) N. Göyünç, **a.g.e.**

(11) Ömer Demirel, "1788-1808 Tarihlerinde Şer'iye Sicillerinde Geçen Vakfiyeler", **Vakıflar Dergisi**, XX, (1988); Sivas Vakıflar Bölge Müdürlüğü Arşivi, **Defter Nu: 2**, s. 137-138.

(12) N. Göyünç, **a.g.e.**

(13) Suraiya Faroqhi, "XVI-XVIII. Yüzyıllarda Orta Anadolu'da Şeyh Aileleri", **Türk İktisat Tarihi Semineri**, Ankara 1975, s. 197-229; Ömer Demirel, **II. Mahmud Döneminde Sivas'ta Esnaf Teşkilatı ve Üretim-Tüketim İlişkileri**, Ankara 1989, s. 151-152.

(14) Ömer Demirel Özel Arşiv.

lanmıştır (15). Yapılan tahkik neticesinde, Mevlevîhâne'nin gelirinin olmadığı tespit edilerek, yardım talebi kabul edilmiştir. Bu sebeple, "emr-i âlî" ile tahsis edilen Mevlevîhâne gelirlerinin büyük bir bölümü, 1835-1836 tarihli kayıta, dervişlerin taamiyesi olarak kullanıldığı anlaşılmaktadır. Emr-i âlî üzere tahsis edilen gelirlerden ilki, 1803-1804 tarihlerinde gerçekleşerek, Sivas Balık Mukataası'ndan verilmek üzere ayrılan 200 kuruştur (16). Mevlevî Şeyhi Seyyid Mehmed'in müracaatı üzerine ilk defa ihdas edilen bu gelir kalemi, Emir Bâbiloğlu Seyyid Abulkadir ve Seyyid İsmail uhdesine iştirâken malikâne kaydedilmiş ve zikredilen miktarın her sene verilmesi şartı konulmuştur. İkincisi de, II. Mahmud döneminde Tokat ve Tevâbî Mizân-ı Harir Mukataası'ndan yıllık 73.5 kuruş verilmekte olduğunu fakat bunun başlangıç tarihini tespit edemiyoruz (17).

Vakıf Muhasebe Defteri'ndeki bir başka kayıda göre, yine emr-i âlî ile dervişlere Yeni İl köylerinden Sarıca/Sarıcı köyünün gelirinden 3 müd 18 kile buğday tahsis edilmiştir (18). Bu gelir Mevlevîhâne'ye şu şekilde intikal etmiştir: Zikredilen köy, Vâlîde-i Afîk Nur Banu Sultan Evkafı'ndan olup, vakfiyesinde Yeni İl Köylerinin mahsulâtından her sene 16 fakire 35 müd buğday verilmesi şartı konulmuştur (19). Bu vakfiyede, gelirin kimlere ve hangi müesseselere ve ne kadar verileceği; ilave olarak gelirden hisse alanlardan biri vefat ettiğinde hissesi maişet darlığına düşen fakir bir alime "menşûr-ı padişahi" ile tevcih edilmesi gerektiği belirtilmiştir. Vakfiyede verilen listede, Sivas Mevlevîhâne'si ismine rastlanılmadığı gibi, mevcut şahıs isimleri arasında Mevlevîhâne ile ilgili bir bağ kurulamamıştır. Dolayısıyla bu gelirin, 18. asrın ikinci yarısında bîhasil olduğu belirtilen Mevlevîhâne'ye ancak bu tarihten sonra tahsis edilmiş olabileceği düşünülmektedir. Aynı zamanda III. Selim ve II. Mahmud döneminde bilhassa Konya merkez dergâhına bağış, hediye (traş baha, şem'i revgan ve taamiye) ismiyle önemli miktarlarda gelirler ayrıldığı bilinmektedir (20). Bu sebeple, Sivas Mevlevîhâne'sinin bu üç önemli gelirinin aynı döneme rastlaması tesadüfî olmasa gerekir.

Mevlevîhâne'nin bir başka geliri, Mevlevîhâne bahçesinin icara verilmesinden elde edilen senevî 200 kuruşluk miktardır. Bahçenin 1835-1836 tarihlerinde 400 kuruşluk geliri muhasebe kaydında belirtilmiştir (21). Ayrıca, Mevlevîhâne nezdinde Si-lahtar Mehmed Paşa'nın binâ ettiği köşkün iki adet dükkanı ile kimin tarafından vakfedildiği bilinmeyen haffaf dükkanı vardır (22). Haffaf dükkanının senelik icarı 30 kuruş iken Mehmed Paşa'nın iki dükkanının toplam icarı 20 kuruş olarak kaydedilmiştir.

Bu gelirlerinden bazılarının süreklilik arzetmediği, yine yukarıda işaret edilen muhasebe kaydında açıklama olarak yer almıştır. Bilhassa, Balık Mukataası ve Tokat Mizan-ı Harir Mukataası gelirlerinden ilkinin "kadimden beru", diğerinin ise 1823-1824 yıllarından itibaren tahsil edilemediği şerhi düşülmüştür. 1835-1836 tarihlerinde Mevlevîhâne'nin iki yıllık toplam gelirinin 6440 kuruş; bunun da önemli bir kısmının Sarıca köyünden olduğu görülmüştür (23). Buna rağmen, aynı tarihlerde şehireki diğer zaviyeler arasında geliri açısından kıyaslandığında son sıralarda yer aldığını görüyoruz. Mevlevîhâne'nin daha sonraki yıllarda, 1867'de köy gelirinin yıllık 140 kuruş; 1911-1912'de de yıllık toplam 35163 kuruş olduğu tespit edilmiştir (24).

(15) SSS. 7/117.

(16) SSS. 7/113.

(17) VMD. s. 119; SVBMA. Defter Nu: 3, 481 numaralı Berat kaydı.

(18) VMD. s. 119; SVBMA. Defter Nu: 1, Belge 221.

(19) VGMA. 1766/136-170.

(20) S. Faroqî, a.g.e., Abdülbâki Gölpınarlı, *Mevlânâ'dan Sonra Mevlevîlik*, İstanbul 1983, s. 248.

(21) VMD. s. 119.

(22) Aynı yer.

(23) Aynı yer.

Mevlevîhâne gelirlerinin harcanma şekli ise, belgelerde görüldüğü üzere, genellikle Mevlevîhâne'de barınan dervişanın taamiyesi ile ayende ve revende masraflarına sarfedilmesidir. 1835-1836 tarihli muhasebe kaydında gelirin tamamının bu tip masraflara harcandığı belirtilirken 1911-1912 tarihlerinde ayrıntılı bilgiye rastlanmakta ve 2500 kuruşu koyun, sığır eti ve kıyma için sarf olmak üzere toplam yiyecek giderleri 17460 kuruşu bulmaktadır (25). Dervişlerin elbise, ayakkabı, sikke, arakiyye gibi giyecek masrafları 2675 kuruş, odun, kömür, çıra ve mum olmak üzere yakacak bedelleri karşılığı 3475 kuruştur. Diğer giderler içerisinde ise, 1000 kuruşluk tamirat, dergâhın vergisi, mevlüd masrafı ve dergâh hademelerinin aylıkları yer almıştır.

III- Mevlevî Şeyhlerinin Sosyal ve Ekonomik Hayatları

a- Mevlevîhâne sakinleri

Mevlevîhâne sakinleri denildiğinde, öncelikle kaynaklara fazlaca yansması sebebiyle adeta Mevlevîhâne ile özdeşleşmiş gibi görünen Mevlevî şeyhleri akla gelmektedir. İkinci sırada Mevlevîhâne'de sakin fukara-i dervişan olarak kaynaklarda sık sık geçen ve görevlilerin tümünü ihtiva eden Mevlevîhâne müntesipleri bulunmaktadır. Ayrıca, Şeyh ailesi ve zaman zaman gelen (ayende ve revende) misafirler de zikredilmesi gerekir. Yukarıda da belirtildiği gibi, Sivas Mevlevîhâne'si ile ilgili kaynaklarda hemen hemen belgelerin tümünde Mevlevî Şeyhleri söz konusu iken, sadece 1911-1912 tarihli bir belgede Mevlevîhâne'de toplam 47 kişinin ismi ve görevleri zikredilmiştir. Bunlar arasında şeyhin kardeşi, bir mesnevîhan, dört neyzen, bir naat-han, iki meydan dedesi, iki ayin-han, bir çile-keş, bir hoca bulunmaktadır (26).

1742 tarihinden başlamak üzere 1911-1912 yılına kadar, Sivas Mevlevîhâne şeyhlerinin isim ve görev süreleri bir silsile halinde kaynaklara yansmıştır. 1742'den 1836'ya kadar Mevlevîhâne'de aynı aileye mensup kişiler şeyh olmuşlardır (27). Bu tarihte Mevlevîhâne'nin tespit edilen ilk şeyhi Esseyid Şeyh Mehmed'dir. Bundan sonra oğlu Esseyid Şeyh Mehmed'dir. Bundan sonra oğlu Esseyid Şeyh Mehmed ve ardından onun oğlu Esseyid Şeyh Mehmed Niyazi Halife görev almışlar; böylece Mevlevîhâne'de diğer zaviyelerde de olduğu gibi, şeyh ailesi geleneği teşekkül etmiştir. 1836'dan sonra sırasıyla Ürgüblü İbrahim Dede (1836-1843), Kütahya'lı Şeyh Ali Dede (1843-1850), Sivas'lı Şeyh Bahşı Dede (1850-1851/1852), Zile'li Yağşi Dede (1852/1853-1856/1857), Konya'lı Şeyh Bahaeddin Çelebi (1856-1884/1885) ve nihayet son şeyh olarak tespit edilen Şeyh Bahaeddin Çelebi'nin oğlu Şeyh Reşid Efendi (1884/1885-1911/1912) Mevlevîhâne'de görev almışlardır (28).

b- Mevlevî Şeyhlerinin Sosyal ve Ekonomik Hayatları

Sivas Mevlevîhâne'si hakkında mevcut olan kaynak problemi aynı derecede olmasa da Mevlevî şeyhlerinin sosyal ve ekonomik hayatları hakkında da kendisini göstermektedir. Ancak, elimizde bulunan az sayıda fakat önemli olarak gördüğümüz belgeler sayesinde Mevlevî şeyhlerinin sosyal hayatlarına dair bazı tespitler yapmak mümkün görünmektedir. Bilhassa, Sivas Mevlevîhâne'sinin 1742'de başlayıp yaklaşık bir asırlık şeyhlik görevini yürüten şeyh ailesi ile ilgili belgeler, merkez dışındaki tipik bir mevlvî ailesinin meşihat dışındaki hayatıyla ilgili bilinmeyen yönlerini ortaya çıkaracak niteliktedir. Ayrıca, şehirdeki diğer zaviye ve tarikat şeyhleri hakkında benzer kaynakların varlığı bize, mevlvî şeyhleri ile karşılaştırma imkanı da verecektir. Bu

(24) N. Göyünç, a.g.e.

(25) VMD. s. 119; N. Göyünç, a.g.e.

(26) N. Göyünç, a.g.e.

(27) Saim Savaş, *Bir Tekkenin Dinî ve Sosyal Tarihi Sivas Ali Baba Zaviyesi*, İstanbul 1992, s. 60; Ömer Demirel Özel Arşiv; VMD. s. 119; SSS. 7/113, 117.

(28) N. Göyünç, a.g.e.

kaynaklar, mevlevî şeyhlerinin meşihat görevleri haricinde, sahip oldukları eş ve evlatları, ev ve ev eşyaları yiyecek ve giyecekleri, mahalle, şehir ve şehir dışındaki ilişkileri gibi konularda bilgi vererek, mevlevî şeyhlerinin sosyo-ekonomik hayatlarını bir nebze olsun aydınlatacaktır.

Öncelikle, şeyh ailesinden ikincisi olan Seyyid Şeyh Mehmed Efendi'ye bakalım: 1817 tarihinde Hac yolunda vefat etmiş, geride, Mevlüde ve Zeliha isimlerinde iki zevce, kendisinden sonra Mevlevîhâne'ye şeyh olan oğlu Mehmed Niyazi, Şerife ve Hatice isimlerinde iki kızı ve nihayet bir de cariye bırakmıştır (29). Aynı dönemde, şehirdeki diğer zaviye şeyhlerinden Abdülvahab Gazi Şeyhi Seyyid Şeyh Abdülvahab Efendi'nin ise bir zevcesi, biri kız diğeri erkek iki küçük çocuğu; Seyid Şeyh Kasım Efendi'nin de bir zevcesi iki kız, iki oğlan dört çocuğu; Kadirî tarikatı şeyhi Ebu'l-Kasım'ın bir zevcesi ve iki çocuğu; Şeyh Çoban şeyhlerinden Şeyh Mehmed b. Mehmed'in müteveffa bir zevcesi ve iki büyük oğlu vardır (30). Burada mevlevî şeyhinin diğer şeyhlerden farklı olarak iki hanımının ve bir de cariyesinin olduğu görülmektedir.

Mevlevî Şeyhi Seyyid Mehmed'in terekasının toplam miktarı 6389 kuruştur. Bu tereke içinden sahip olduğu erzak ve eşyaları tasnife tabi tuttuğumuzda sırasıyla yatak-yorgan takımları, sergiler, mutfak kap-kacakları, giyecek, yiyecekler, hayvanlar ile menzili sayılabilir. Ayrıca, Hac yolunda vefat etmesi dolayısıyla yanında getirdiği zemzemi ve bir de enfiye kutusu vardır. Yiyecek çeşitlerinden pirinç, buğday, yarma, bulgur, çir, asel/bal, kıyma, revgan-ı sade, don yağı ve basdırma ile zengin bir çeşitlilik söz-konusudur. Şehirdeki diğer zaviye şeyhlerinin terekelerinde tespit edilen yiyecek çeşitlerine göre oldukça zengindir. Ayrıca, arı kovanı, üç adet ineği, yayığı, Savcun köyünde ortak kırsağı ile 11 davarı ve oğlu Şeyh Mehmed Niyazi'nin esbi (attı) olup, köy ile irtibatı bulunduğu anlaşılmaktadır.

Şeyh Mehmed'in terekesinde dikkatimizi çeken ilk husus, genelde şeylerin Mevlevîhâne'de ikâmet etmelerine rağmen -dolayısıyla Şeyh Mehmed de burada oturuyor olması lazım- 2000 kuruş değerinde mülk menzilin bulunmasıdır. Menzilin, Mevlevîhâne ile aynı mahallede yani Kösedere-i Zimmî mahallesinde olması bunun Mevlevîhâne yakınında bulunduğunu düşündürmektedir.

Şeyh Mehmed'in toplam mal varlığını şehirdeki diğer zaviye şeyhlerinin mal varlıkları ile kıyasladığımızda, Kadirî Şeyhi Ebu'l-Kasım'inkinden az, fakat diğer şeyhlerinkinden çok olduğu görülmektedir. Yine Mevlevîhâne'nin bulunduğu Kösedere-i Zimmî mahallesi sakinlerinden bulabildiğimiz bazı şahısların mal varlıklarından da fazla olduğu anlaşılmaktadır (31). Mevlevîhâne'nin gelirlerinin az olduğu düşünüldüğünde, şeyhinin mal varlığının fazla olması bizi, şeyhin bunu ya miras yoluyla elde ettiğini veya meşihat görevi dışında başka bir geliri olduğunu düşündürmektedir. Tereke defterine bakıldığında her iki ihtimalin de geçerli olabileceği anlaşılmaktadır. Zira, Şeyh Mehmed'in zevcelerinden Mevlüde'ye borcunun oldukça fazla olması eşinin zengin olabileceğini ve mal varlığının bir kısmını bu yolla temin etmiş olduğunu gösterebilir. Ayrıca, Şeyh Mehmed'in çevresi ile sosyo-ekonomik ilişkilerinin oldukça yoğun olduğunu, terekesindeki alacaklı olduğu 14 ve borçlu olduğu 2 kişinin varlığından çıkarmak mümkündür.

Şeyh Mehmed'in borçluları Sivas şehir merkezi ile Savcun ve Banaz köylerinde oturan müslim ve gayr-ı müslimlerdir. Bunlar arasında haffaf, kürkcü, bıçakçı gibi esnaftan kimseler de bulunmaktadır. Ayrıca, Şeyh Mehmed'in eşyaları arasında Haleb, Şam ve İstanbul yapımı alaca, şitari, kutnu, keten, dülbend topları ile kuşakların bu-

(29) SSS. 10/97.

(30) SSS. 6/171; SSS. 11/31; SSS. 11/119-120; SSS. 17/62-63.

(31) SSS. 9/169; 13/74; 14/14, 77, 84; 15/76.

lunması tüccar mesabesinde bir ticaretinin olduğunu düşündürmektedir. Borçları arasında yer alan "Şam'da bir zimmî" ifadesi de bu hususu teyid etmektedir. Şeyh Mehmed'in Hac yolunda vefat etmesi de, bizzat kendisinin ticarî faaliyetlerini Şam ve Haleb yoluyla yürüttüğünü gösterebilir.

Şeyh Mehmed Efendi ve babasının sosyal ilişkilerinin iyi olduğu, çevresinde ve bilhassa mahallesinde güvenilir kimseler oldukları da anlaşılmaktadır. Zira, mahallede meydana gelen ve kadıya, dolayısıyla sicillere geçen belgelerde şahitlikleri söz konusu olmuştur (32). Babası ve aynı zamanda ilk Mevlevî Şeyhi olan Seyyid Mehmed'in de Sivas müftüsü Numan Efendi ile İstanbul'da misafir iken benzer bir şahitliği de yine kaynaklara yansımıştır (33). Aynı zamanda Mevlevîhâne için yardım talebini bizzat mahkemeye gelip istemesi ve bunun kabul edilmesi, kadı ve yönetimle olan ilişkilerinin de iyi olduğunu göstermektedir (34).

Netice olarak, günümüzde herhangi bir izi kalmayan Sivas Mevlevîhâne'sinin şehrin fizikî yapısındaki yeri kesin olarak bilinmekle birlikte, kurucusu ve kuruluş tarihi hakkında yeterli bilgilere sahip değiliz. Ancak, Ulu Arif Çelebi döneminden itibaren şehirde Mevlevîliğe karşı yakın bir ilginin de varlığından haberdarız.

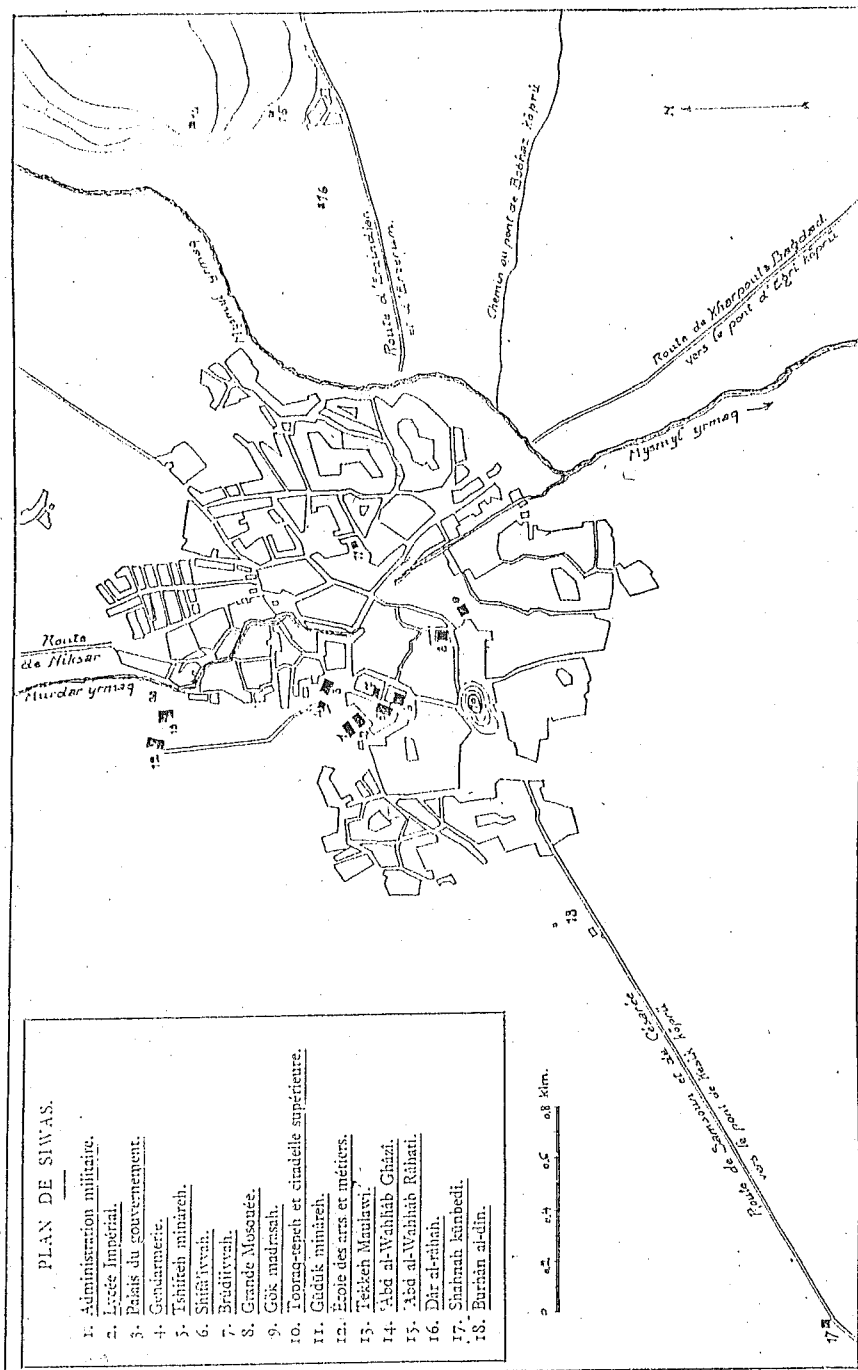
Gelir kaynaklarının azlığına rağmen, Mevlevîhâne'de ayende ve revende hizmetleri ile Mevlevîhâne müntesiplerinin ihtiyaçlarının karşılandığı görülmektedir. Sivas şehrindeki diğer zaviyelerde olduğu gibi, şeyh ailesinin varlığı Mevlevîhâne'de de söz konusudur. Mevlevî şeyhlerinin mahalle ve çevresiyle olan sosyal ilişkilerinin oldukça yoğun olduğu görülmüş, ve meşihat görevlerinin dışında ticarî faaliyetlerde buldukları tahmin edilmektedir.

---

(32) SSS. 5/203, 235, 298.

(33) S. Savaş, a.g.e. s. 83.

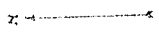
(34) SSS. 7/113, 117.

PLAN DE SIWAS.

- 1. Administration militaire.
- 2. Lycée Impérial.
- 3. Palais du gouvernement.
- 4. Gendarmerie.
- 5. Palais minareh.
- 6. Soufflé Avval.
- 7. Bradiyyah.
- 8. Grande Mosquée.
- 9. Gök madrasah.
- 10. Tourg-zepch et citadelle supérieure.
- 11. Gueük minareh.
- 12. Ecole des arts et métiers.
- 13. Fesken Maulawi.
- 14. Abd al-Wahhab Ghazi.
- 15. Abd al-Wahhab Rihani.
- 16. Dar al-riyah.
- 17. Shabnah Kumbedi.
- 18. Burhan al-din.

0 0.2 0.4 0.6 0.8 km.

17

